

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΝΟΥΒΕΛΑ

Η Συμρνιά του καταυλισμού

(Περίληψη προηγουμένου)

Η Βασιλική δεν άντεξε στον κλονισμό, μετά την αναπάντεχη συνάντηση που είχε στον κάποιο του αρχοντικού, όταν στο πρόσωπο του βοηθού κππουρού αντίκρυσε τον μοναδικό άνδρα που είχε αγαπήσει.

Δεν ήταν πιά το όμορφο παλλκάρι του παλιού καιρού, αλλά ένας παχύς άνδρας φαλακρός με κοιλιά, με ένα ύφος δουλικό, μια σκιά του νεανικού εαυτού του.

Αυτός δεν την αναγνώρισε. Όμως εκείνη από την πρώτη στιγμή που έπεσε το βλέμμα της πάνω του, τον κατάλαβε.

Tο νεαρό ζευγάρι, ο Αλέξανδρος και η Φίλιω χαίρονται τον έρωτά τους στο νησί, με περιπάτους, δείπνο σε λαϊκές ταβερνούλες και πολλά φιλιά.

Στο μεταξύ στην Αθήνα το δικηγορικό γραφείο που χειρίζεται την υπόθεση του Μανώλη Στεφάνου μετά την τυχαία ανακάλυψή του, από ένα νεαρό φοιτητή, προχωρά σε έρευνες για να συλλέξει πληροφορίες για την σημερινή του κατάσταση.

Από τις έρευνες που έγιναν έδειξαν ότι το άτομο αυτό είναι καθαρό, δεν υπήρξε ποτέ τίποτα σε βάρος του. Διατηρεί ένα μικρό ταβερνάκι απέναντι από το σπίτι του, αλλά είναι πιεσμένος πολύ οικονομικά. Το σπίτι του είναι υποθηκευμένο στην τράπεζα και ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού που στεγάζεται στην ταβέρνα απειλεί τον Μανώλη με έξωση διότι του χρωστά τέσσερα ενοίκια.

Η ταβέρνα έχει ένα ολιγάριθμό αλλά πιστό κοινό, οι περισσότεροι αχθοφόροι του λιμανιού, και άλλοι μεροκαματιάρηδες. Κάθε βράδυ μαζεύονται εκεί και ακούνε τον Μανώλη να παίζει μπουζούκι και να τραγουδά πονεμένα τραγούδια, για τον έρωτα και την φτωχολογιά. Ο Μανώλης ανάμεσα και στα άλλα, θα πει και το δικό του τραγούδι, που έγραψε και σύνθεσε ο ίδιος.

Έχασα την αγάπη μου
μια μέρα μεσημέρι.

Ζω μοναχός και έρωμος χωρίς
κανένα ταίρι.

Για εμένα δεν ξημέρωσε
κανένα καλοκαίρι.

Το τραγούδι του αυτό ο Μανώλης το λέει πολύ πονεμένα. Όμως κανένας από τους θαμώνες της μικρής ταβερνούλας δεν ξέρει για την ιστορία του. Όμως χαίρονται το τραγούδι, και το κοινό τον χειροκροτεί.

Όλα αυτά τα στοιχεία τα συνέλεξαν οι υπάλληλοι του δικηγορικού γραφείου, που επισκέφθηκαν αρκετές φορές την ταβερνούλα, τα οποία και θα κατατεθούν σε έκθεση που θα αποσταλεί στον Αλέξανδρο στο νησί, με τον ίδιο πάντοτε έμπιστο αποστολέα.

.....

Ας γυρίσουμε για λίγο στο αρχο-

ντην συγκίνηση της κατάντια του, αλλά ένιωσε θυμό και οργή για εκείνο τον άνθρωπο που κατέστρεψε την ζωή της, και που δεν είχε την τόλμη να την υπερασπιστεί όταν οι πλούσιοι γονείς του την έδιωξαν από το σπίτι της και το χωριό της, επειδή τόλμησε να αγκαλιάσει τον γιο τους. Προχωρώντας προς το σπίτι μπήκε μέσα και κατάρρευσε. Ήρθε ο γιατρός και μιλώντας προς την Ιουλία της είπε ότι δεν είναι κάτι το σοβαρό. Θα μπορούσε να υποστεί εγκεφαλικό.

Ας δούμε την συνέχεια της ιστορίας.

της είπε όλη την ιστορία για την απροσδόκητη συνάντηση που είχε στον κάποιο του αρχοντικού.

Δύο δάκρια κύλησαν από το πρόσωπο της Ιουλίας.

-Βασιλική μου ο άνθρωπος αυτός πρέπει να φύγει αμέσως από το σπίτι μας. Να μην τον ξαναδείς και συχιστείς πάλι.

Η Βασιλική σκούπισε τα δάκρια της Ιουλίας με τα χέρια της λέγοντας:

- Κοριτσάκι μου, Ιουλία μη κλαις. Καλύτερα που έγιναν έτσι τα πράγματα, και σιβήστηκε η ωραία εικόνα που είχα για αυτόν. Έτσι τα βράδια δεν θα τον σκέπτομαι πιά. Ήταν ένας δειλός. Δεν στάθηκε άνδρας όπως ο Αλέξανδρος μας με την Φίλιω.

Η Ιουλία σπκώθηκε. Θα πω στην καμαριέρα να μου φωνάξει τον κππουρό, και να του πω να τον διώξει τώρα αμέσως αυτόν που μας κουβάλησε. Δεν χρειαζόμαστε τέτοια άτομα στο πίστημα μας.

Πριν ξεκινήσει η Ιουλία έσκυψε πάνω στην Βασιλική που συνέχιζε να είναι ξαπλωμένη και της είπε με ένα πολύ κοριτσίστικο ύφος:

- Ξέρεις ποιόν σκέφθηκα χθες καθώς άδειαζα την βαλίτσα μου;

- Ποιόν θυμόθηκες κοριτσάκι μου;

- Τον Μανώλη Βασιλική μου, τον Μανώλη. Άραγε που να βρίσκεται τώρα ύστερα από τόσα χρόνια.

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Εφημερίδα

ο ΚΟΣΜΟΣ

Τώρα και στο facebook

